

Evveliyatında, yani henüz *temiz yürekli bir çocukken* insanların tarafsız olabileceğine inanırdım. Sonra bu inancım kayboldu, insanlardan en azından taraflarının farkında olmalarını ve tarafsızlık numarası yapmamalarını bekler oldum.

Sonra bir kabilecilik eleştirisi aldı beni, gençliğimden bu zamanlara kadar kabileciliğin ne kadar kötü, anlamsız, adaletsiz bir şey olduğunu anlamaya ve bunu kafamda tekrar tekrar edip, anlatmaya çalıştım. Kimsede *tın* olmadı.

Aslında daha geniş çaplı bir kabileciliğin hep varolacağını en baştan kabul etmiştim, hiçbir Batılının beni *birinci sınıf* bir Batılı gibi görmeyeceğini anladığımda farketmiştim bunu, o gün bıraktım kendimi batılı gibi göstermeye çalışmaktan, o gün Batının beni *kaybettiği* gün oldu.

Kötü bir Batılı olmaktansa, iyi bir Doğulu ol.

Şimdilerde biraz daha daralıyor çember sanırım, veya daralmıyor da insanların kabileci olmalarını da normal görmeye başladım, kimse kendi tarafından gördüğü birine, diğer taraftan gördüğü biri kadar rahat *sövmüyor*, idareten, hani dostlar alınmasın, bizim arkadaşlar da yanlış yapmışlar der gibi, bir eliyle tokatlayıp, diğer eliyle okşuyor kendi kabilesinden birini...Karşı kabileden, (karşı tek değil, pek çok) o ellerin ikisi birden tokatı yapıyor.

Her ikisine de vurdum diyor sonra, *ben objektif bir insanım*.

İnsanlardan adalet veya hakkaniyet beklemek garip, kabileciliği insanın doğasının parçalarından biri gibi görüyorum, garip gelmiyor o sebeple insanların *mantıksız* veya *cahilce* tutumları, sürü halinde hareket etmek, *ne idüğü belirsiz* bir hakikat ve adalet arayışından çok daha faydalı insanlar için...

Her insanın hakikate ihtiyacı yok ama hepsinin kabileye ihtiyacı var.